

Prócz tego istnieje wiele nowszych systemów suszarek: Ruggybs-Coles Dryer, syst. Krupp, Decker & Krifeld i t. d. Zużycie energii na osuszanie wszędzie jest jednak dość znaczne: około 1—6 kWh tonę i ok. 1.5—2% ilości samego węgla na palenisko. American Iron and Steel Co oraz inne firmy czyniły już próby palenia węgla niesuszonego, gdyż instalacje te są kosztowne i zużywają dużo energii, lecz wyniki tych prób nie są jeszcze znane. Następnie—w niektórych wypadkach, mianowicie przy używaniu nieprzepalanej szlaki z parowozów, z hut i t. d., przepuszcza się ją jeszcze raz przez separator—zwykle magnetyczny. Zasada jego działania polega na tem, iż piryty żelaza w zupełnie przepalanej szlacie zamieniają się w związki żelazne, odchylane polem magnetycznym. Przygotowany w ten sposób węgiel należy zemleć.

Istnieją 2 rodzaje młynów: 1) o szybkim ruchu wirnika, do 3000 obr/min. przy małych wymiarach (do 1 tony na godz.) i 1000 obr/min. przy wymiarach większych, które odznaczają się nieco mniejszym zużyciem energii, niż wolnoobrotowe. Zużycie energii na tonę pyłu przyjąć należy od 10—25 kWh/tonę pyłu węgla kamiennego i od 10—30 kWh/tonę węgla brunatnego. Zużycie zaś energii na tonę pyłu przy wolnoobrotowych młynach równa się 12—30 kWh/tonę pyłu węgla kamiennego i 15—35 kWh/tonę węgla brunatnego. Młyny szybkoobrotowe posiadają zazwyczaj wirnik, który obracając się podchwytuje węgiel, ten zaś, ocierając się o ząbione boki, ulega rozdrobieniu.

Istnieją młyny, posiadające wirniki z wahadłami, które, odchylając się pod wpływem siły odśrodkowej, uderzają podchwytywane bryły węglowe i w ten sposób je rozdrabiają (młyn syst. Raymond'a—Raymond Roller Moll).

Zasada młynów o wolnym obrocie wirnika (20—40 obr/min.) polega na tem, iż węgiel obraca się w bębnie krótkim lub długim, wewnątrz którego mieści się kilkanaście luźnych kul stalowych lub łańcuchów. Przy obrocie bębna kule te, wzgl. łańcuchy, kruszą węgiel uderzeniami (Bonnot Mill). Wobec tego, iż młyny o szybkim ruchu wirnika podlegają łatwo zanieczyszczeniom (np. gwoździami, śrubami i t. d.), praktyczniejsze są—zwłaszcza przy mniej wykwalifikowanej obsłudze, młyny z wirnikami wolnoobrotowymi. Młyny te jednak są zwykle mniej solidnie zbudowane, wymagają większego miejsca i więcej mocy do napędu, a więc gdy chodzi o mniejszą instalację w hutach lub stacjach elektrycznych, używa się młynów o szybkoobrotowych wirnikach. Dla urządzeń maszynowych w wielkich hutach i centralnych zakładach dla mielenia węgla odpowiedniejszemi są młyny o wolnoobrotowych wirnikach z powodu ich większej pewności w ruchu i stosunkowo niewielkiego remontu. Dla orientacji podajemy rysunek ogólnej instalacji dla rozdrabiania węgla (rys. 2).

(C. d. n.)

SPROSTOWANIE.

I. Znakowanie podstawowych wielkości, używanych w elektrotechnice. (Przeł. elektr. 1923, Nr. 14, str. 249 i 250).

W ustępie I opuścić gwiazdki * przed słowami

(nie znakami!): liczba obrotów, kąt, przyspieszenie siły ciężkości, Temperatura w C° i bezwzględnie.

W ustępie II dodać gwiazdkę * przed V (napięcie).

W ustępie IV dodać krzyżyk + przed „spółczynnik mocy”, a gwiazdkę * przed V (wartość skuteczna napięcia).

W ustępie V zamiast „w luksach cm²” ma być „w świecach na cm²”.

W ustępie VI opuścić gwiazdkę przed Ω, znak na lumen ma być *L_m* (nie *L_m*), a na luks *L_x* (nie *L_x*).

II. Ujednostajnienie najważniejszych terminów z prądów zmiennych (Przeł. Elektr. 1923, Nr. 15, str. 268 i 269).

W ustępie I mylnie podano znakowanie *oporności właściwej* — ma być ρ (nie s), oraz *przewodności właściwej* — ma być γ (nie j).

W sprawie znakowania podstawowych wielkości używanych w elektrotechnice.

Ogłoszone w Nr. 14 Przeł. Elektr. znakowanie tych wielkości spotkało się z dużym zainteresowaniem wśród elektrotechników. Nie brak też oponentów. Jakkolwiek to znakowanie ma za sobą zgodę tak poważnego ciała jak grono wykładowców elektrotechniki w Politechnice Warszawskiej, miałyby jeszcze większą powagę, gdyby za niem oświadczył się ogół elektrotechników polskich, a zwłaszcza nasze wyższe uczelnie techniczne.

Wobec tego proponuję, aby ogłoszone znakowanie uznać za pierwszy projekt, co do którego wypowiedziałoby się przedewszystkiem jeszcze grono wykładowców elektrotechniki w Politechnice lwowskiej, a także każdy interesujący się tym tematem. Znakowanie na które uzyskanoby zgodę obu uczelni politechnicznych, zostałoby ogłoszone np. przez Radę Delegatów P. S. E. jako obowiązujące ogół elektrotechników.

Pożądane jest wypowiedzenie się co do tego projektu, jak i co do samego znakowania przez szersze sfery elektrotechników.

Prof. K. Drewnowski.

Od Redakcji. Chętnie służymy łamami naszego czasopisma dla ostatecznego wyjaśnienia tej sprawy.

Uprawnienia rządowe.

Stosownie do § 10 rozporządzenia z dnia 20 maja 1923 r. w sprawie udzielenia uprawnień rządowych na wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i rozdzielanie energii elektrycznej (Dz. Ust. Rz. P. № 60, poz. 441), Ministerstwo Robót Publicznych ogłasza, że wpłynęły podania:

— Firmy „Premier” Spółka Naftowa z o. p. we Lwowie o udzielenie uprawnienia rządowego na zakład elektryczny.

Zakład elektryczny wybudowany został w Tustanowicach na parceli grunt. 1437/1. Obszar zasilania: Borysław, Bania Kotowska, Hubicze, Mraźnica, Popiele, Ratoczyn, Tustanowice - Wolanka, oraz prawo pierwszeństwa w gminach: Dereczyce, Modrycz, Truskawiec, Opaka, Orów, Schodnica, Dobrohostów, Stanyła, Krzyńce, Steblik, Kolbiac, Selec, Urycz, Kropiwnik Stary i Nowy, Żalokieć, Jasienica, Solna, Nahujowice, Niedźwiedzia, Uniatyce, Podbórz, Lastówka, Bystrzyca, Dolhe, Pereprostyna, Sopot, Podhorce, Jamielnica, Kruszelnica, Korczyn, Synowódzko Wyżne